

Cea mai convingătoare dovadă

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Dar lucrul acesta nu l-a spus de la el, ci, fiindcă era mare-preot în anul acela, a _____ că Isus avea să moară pentru neam. Și nu numai pentru _____ acela, ci și ca să adune într-un singur _____ pe copiii lui Dumnezeu _____.”
(Ioan 11:51,52)

Săptămâna trecută am studiat despre faptul că unitatea bisericii se manifestă prin mesajul ei unitar, concentrat pe Isus ca Mântuitor și pe adevărurile din Scriptură pe care trebuie să se pună accent în timpul sfârșitului. Noi suntem adventiști de ziua a șaptea pentru că Dumnezeu ne-a încredințat un anumit mesaj și ne-a chemat să-l vestim în lume.

Săptămâna aceasta ne vom îndrepta atenția asupra manifestării unității bisericii prin viața de zi cu zi a membrilor ei și prin misiunea îndeplinită de ei. Biserica vestește lumii mesajul lui Dumnezeu despre mântuire și împăcare, iar unitatea ei este o dovadă esențială a acestei împăcări. În această lume plină de păcat și de răzvrătire, biserica este dovada vizibilă a lucrării de mântuire a lui Hristos și a puterii Sale. „Unirea cu Hristos ne unește pe unul cu celălalt. Unitatea aceasta este cea mai convingătoare dovadă înaintea lumii despre măreția și virtutea lui Hristos și despre puterea Lui de a ri-

1-8 decembrie – Săptămâna de Rugăciune

Duminică, 25 noiembrie

Uniți prin jertfa Domnului Isus

Unitatea bisericii este una dintre multele binecuvântări spirituale pe care le dăruiește Dumnezeu poporului Său. Ea nu poate fi obținută prin eforturile sau prin faptele noastre bune. Ea se datorează morții și învierii lui Isus Hristos. Când ne identificăm prin credință cu moartea și învierea Sa, prin botez și prin iertarea de păcate, când ne alăturăm comunității creștine și vestim lumii cele trei solii îngerești, suntem una cu El și suntem una cu ceilalți credincioși.

1. Care este una dintre consecințele jertfei aduse pe cruce?

Ioan 11:51,52 _____

Efeseni 1:7-10 _____

Ce ciudat că Dumnezeu a explicat prin Caiafa semnificația morții Domnului Isus, deși Caiafa nu a fost conștient de ceea ce a făcut când L-a condamnat pe Isus la moarte și nici de profunzimea afirmației sale! El credea doar că făcuse o manevră înțeleaptă. Ioan însă a folosit ocazia pentru a sublinia un adevăr fundamental, și anume faptul că Isus a murit în locul tuturor credincioșilor lui Dumnezeu, ca să-i adune într-o zi „într-un singur trup”.

Dintre toate convingerile noastre ca adventiști de ziua a șaptea, dintre toate adevărurile pe care le vestim, adevărul care stă la baza unității noastre este acela că Hristos a murit în locul nostru.

Iar unitatea aceasta în Hristos se realizează prin botez: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos” (Galateni

3:26,27). Botezul prin cufundare este un alt adevăr care ne unește. Noi toți avem același Tată, deci suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu. Și avem același Mântuitor, în a cărui moarte și înviere am fost botezați (Romani 6:3,4).

De ce ar trebui să ne ajute credința comună în Isus să depășim barierele culturale, sociale și etnice dintre noi?

Luni, 26 noiembrie

Misiunea împăcării

Dezordinea, necazurile, războaiele și conflictele din lume ne afectează și pe noi, atât individual, cât și ca biserică și ca popor. Uneori, viața este o adevărată luptă. Însă conflictul și dezordinea nu vor domni veșnic. Dacă păcatul a adus discordia, Dumnezeu intenționează să readucă armonia în univers.

În Efeseni 2:13-16, Pavel arată ce a făcut Hristos pentru a aduce pacea între credincioși. Și, dacă a reușit să unească evreii și neamurile din secolul I, cu cât mai mult va reuși să-i unească astăzi pe oamenii de diferite rase, etnii și culturi din care este compusă biserica noastră! Iar odată ce unirea este realizată, putem merge în lume să vestim Evanghelia.

2. Ce spune Pavel despre împăcare? În ce constă lucrarea noastră în lumea aceasta? Ce schimbări putem aduce în societate dacă acționăm uniți ca biserică?

2 Corinteni 5:17-21 _____

Ca făpturi noi, Dumnezeu ne încredințează o misiune importantă, o triplă lucrare a împăcării.

1. Biserica noastră este formată din credincioși care erau odinioară depărtați de Dumnezeu, dar care, prin harul și jertfa lui Hristos, au fost apropiați de El prin Duhul Sfânt. Noi suntem rămășița și avem

de dus în lume un mesaj necesar pentru timpul sfârșitului. Misiunea noastră este să-i invităm pe cei care sunt încă departe de Dumnezeu să se împace cu El și să ni se alăture în misiune.

2. Biserica este formată din credincioși împăcați unul cu altul. Cine este una cu Hristos este una și cu ceilalți credincioși. Acesta nu trebuie să fie doar un ideal înalt, ci o realitate vizibilă. Pacea și armonia dintre frați și surori este dovada pentru lume că Isus este Mântuitorul și Răscumpărătorul (Ioan 13:35).

3. Prin această misiune a împăcării, biserica se implică în aducerea la îndeplinire a planului lui Dumnezeu de răscumpărare. Miza marii lupte este Dumnezeu și caracterul Său. Unitatea și pacea din biserică sunt parte din împlinirea planului Său înțelept (Efeseni 3:8-11).

Marți, 27 noiembrie

Unitatea practică

Ellen G. White scria: „Cum a fost Hristos în viața Sa pe pământul acesta, așa trebuie să fie fiecare creștin. El este exemplul nostru nu doar prin puritatea Lui deplină, ci și prin răbdarea, bunătatea și dispoziția Sa plăcută.” – *Signs of the Times*, 16 iulie 1902. Cuvintele acestea ne aduc aminte de apelul lui Pavel către filipeni: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5).

3. În ce domenii ale vieții suntem chemați în special să ne dovedim credința față de Isus? Cum să fim martori ai Evangheliei în viața publică?

Efeseni 4:25-32; 5:1,2 _____

Există multe pasaje în Scriptură (vezi și Coloseni 3:1-17) în care creștinii sunt îndemnați să urmeze exemplul dat de Isus și să fie martori activi ai harului lui Dumnezeu. Suntem îndemnați să căutăm binele altora (Matei 7:12), să ne purtăm poverile unii alto-

ra (Galateni 6:2), să ducem o viață simplă și să ne preocupăm de lucrurile spirituale, nu de cele materiale (Matei 16:24-26; 1 Petru 3:3,4), să avem obiceiuri sănătoase (1 Corinteni 10:31) și o purtare frumoasă (1 Petru 2:11,12). Cât de des subestimăm influența caracterului creștin asupra celor din jur? Răbdarea manifestată în circumstanțe supărătoare, viața disciplinată în împrejurări tensionate, spiritul blând în fața nerăbdării și cuvintelor aspre sunt caracteristicile spiritului lui Isus, pe care suntem invitați să ni le însușim. Pe măsură ce le dăm mărturie oamenilor care au o părere greșită despre Dumnezeu, devenim o putere spre bine, care Îi aduce slavă. Ca reprezentanți ai lui Hristos, credincioșii trebuie să fie cunoscuți pentru integritatea lor morală și pentru preocuparea lor practică pentru binele altora. Experiența noastră religioasă, dacă este autentică, se va face remarcată și va avea un impact asupra lumii. Și dacă vom face front comun și vom descoperi lumii caracterul lui Hristos, mărturia noastră va fi într-adevăr puternică.

Ce fel de mărturie le dai celor din jurul tău? Ce trăsătură a ta îi atrage pe alții să-L urmeze pe Isus?

Miercuri, 28 noiembrie

Unitate în condițiile diversității

În Romani 14 și 15, sunt în discuție niște probleme care divizau biserica din Roma. Pavel le cere credincioșilor să fie toleranți și răbdători unii cu alții, ca să nu existe dezbinare în biserică.

4. Ce probleme de conștiință îi făceau pe membrii bisericii din Roma să se judece unul pe altul și să nu poată fi uniți?

Romani 14:1-6 _____

Probabil că aici era vorba de aspecte legate de necurăția ceremonială iudaică. Pavel îi îndeamnă pe credincioși să nu se apuce

„la vorbă asupra părerilor îndoielnice” (Romani 14:1), chestiuni discutabile care nu priveau mântuirea și care ar trebui să rămână la latitudinea conștiinței fiecăruia (Romani 14:5.)

Legat de alimentație, Pavel nu se referă aici la consumul cărnii interzise în Leviticul 11. Nu există nicio dovadă că primii creștini ar fi început să mănânce carne de animale necurate și este cert că Petru nu consuma așa ceva (Faptele 10:14). Faptul că cei „slabi” nu mâncau decât verdețuri (Romani 14:2) și că disputa era legată și de băutura (vers. 17,21) arată că aici este vorba despre necurăția ceremonială, dovadă cuvântul „necurat” (*koinos*) din versetul 14. În versiunea Vechiului Testament în limba greacă veche, termenul nu este folosit cu referire la animalele necurate din Leviticul 11, ci la „întinarea”, „necurăția” ceremonială. Se pare că unii credincioși nu mâncau la mesele de părtășie de teamă că alimentele erau preparate necorespunzător sau că fuseseră jertfite idolilor.

Când vorbește despre păzirea anumitor zile, Pavel nu se referă la Sabat – el păzea Sabatul (Faptele 13:14; 16:13; 17:2) –, ci, mai degrabă, la sărbătorile sau zilele de post iudaice. Pavel îndeamnă la toleranță față de cei sinceri și scrupuloși în respectarea acestor ritualuri, atâta timp cât ei nu le consideră mijloace de mântuire. Dovada unității creștinilor stă în răbdarea și îndelunga răbdare față de cei care au alte păreri în aspecte neesențiale ale credinței.

Cum facem deosebire între lucrurile esențiale și cele neesențiale?

Joi, 29 noiembrie

Unitatea în misiune

5. Compară starea ucenicilor din timpul Cinei Domnului cu cea de la Ziua Cincizecimii. Cum au ajuns să se schimbe atât de mult?

Luca 22:24 _____

Faptele 1:14

Faptele 2:1,46

Ucenicii au ajuns să fie „una” pentru că s-au adunat cu toții și s-au rugat pentru împlinirea făgăduinței lui Isus de a le trimite un Mângâietor.

În timp de așteptau, ar fi putut găsi cu ușurință motive să se critice unul pe altul. Unii l-ar fi putut condamna pe Petru pentru că l-a tăgăduit pe Isus (Ioan 18:15-18,25-27) și pe Toma, pentru că s-a îndoit de învierea lui Isus (Ioan 20:25), pe Ioan și Iacov pentru că au cerut locurile cele mai înalte în Împărăția Sa (Marcu 10:35-41) sau pe Matei care fusese un vameș demn de dispreț (Matei 9:9).

„Aceste zile de pregătire au fost zile de adâncă cercetare a inimii. Ucenicii și-au dat seama de nevoia lor spirituală și au strigat către Domnul după ungera sfântă, care avea să-i facă destoinici pentru lucrarea de câștigare de suflete. Ei nu au cerut o binecuvântare care să le servească numai lor. Asupra lor apăsa povara salvării sufletelor. Ei au înțeles că Evanghelia trebuia să fie dusă lumii și, în vederea acestui lucru, cereau puterea pe care le-a făgăduit-o Domnul Hristos.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 29

Părtășia și rugăciunile intense i-au pregătit pe ucenici pentru experiența Cincizecimii. Când s-au apropiat de Dumnezeu și au lăsat deoparte deosebirile dintre ei, Duhul Sfânt i-a pregătit să dea mărturie despre Isus fără teamă și cu îndrăzneală. Isus le iertase multe greșeli și aveau curaj să meargă înainte. Acum, „năzuința credincioșilor era să descopere asemănarea cu caracterul lui Hristos și să lucreze pentru extinderea Împărăției Sale.” – *Ibidem*, pp. 37–38. De aceea, Domnul a făcut lucruri minunate prin ei. Ce lecție pentru noi, ca biserică!

Este ușor să vedem greșelile altora. De ce ar trebui să lăsăm deoparte greșelile altora? Care ar trebui să fie ținta noastră?

„În cadrul bisericii, Scriptura ilustrează modul în care Duhul Sfânt a călăuzit biserica primară în procesul de luare a deciziilor. Lucrul acesta se vede în cel puțin trei moduri strâns legate între ele: prin revelații (Duhul Sfânt le-a spus oamenilor ce au de făcut: Corneliu, Anania, Filip și, probabil, aruncarea sorților), prin Scriptură (biserica a ajuns la o concluzie folosindu-se de Scriptură) și prin consens (Spiritul a lucrat în cadrul comunității, aproape imperceptibil, creând un consens prin dialog și studiu, astfel că biserica a înțeles că Duhul Sfânt este la lucru). Se pare că, atunci când comunitatea credincioșilor s-a confruntat cu controverse culturale, doctrine sau teologice, Duhul Sfânt a lucrat prin consens în procesul de luare a deciziilor. Aici vedem rolul activ al comunității credincioșilor, și nu doar al liderilor ei, dar și importanța rugăciunii pentru discernământ. Călăuzirea Duhului Sfânt este simțită prin înțelegerea de către comunitate a Cuvântului lui Dumnezeu, a experienței membrilor ei și a nevoilor lor și prin experiența liderilor implicați în procesul de slujire. Diferitele decizii ale bisericii au fost luate în cadrul unui proces călăuzit de Dumnezeu, în care Scriptura, rugăciunea și experiența au fost elemente ale reflecției teologice.” – Denis Fortin, „Duhul Sfânt și biserica”, în Ángel Manuel Rodríguez, ed., *Mesajul, misiunea și unitatea bisericii*, p. 355

Pentru studiu suplimentar: *Evangelizare*, subcapitolul „Unitate în diversitate”, ed. 2008, pp. 78–81.

1. Ce a făcut Esau cu toată familia și averea sa?

2. Ce mărfuri duceau cămilele ismaeliților care l-au cumpărat pe Iosif?

3. Cine și-a serbat ziua de naștere în timpul detenției lui Iosif?

4. Ce vârstă avea Iosif când s-a înfățișat înaintea lui Faraon?

Istoria mântuirii, cap. 40

5. Cum și-a dat seama Petru că ceea ce i se întâmplase nu fusese un vis sau o viziune?

Obiective

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să înțeleagă că relațiile frățești din biserică constituie cea mai convingătoare dovadă despre unitatea ei.

La nivelul sentimentelor: Să simtă nevoia de a evalua relațiile lor cu ceilalți și impactul acestor relații.

La nivel practic: Să-L roage pe Dumnezeu să lucreze la inima lor pentru a da mărturie despre adevărul Evangheliei.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Unitate vizibilă

A. De ce este unitatea în doctrină insuficientă pentru a-i da lumii o dovadă vizibilă că suntem uniți?

B. Cum demonstrează stilul nostru de viață și relațiile cu oamenii că Îi suntem credincioși lui Isus?

C. Cum dă dovadă despre puterea lui Dumnezeu unitatea noastră vizibilă?

II. Sentimente: Nevoia de a evalua

A. Ce impact pozitiv și negativ au avut acțiunile altcuiva asupra vieții tale spirituale?

B. Cum ai califica mărturia ta actuală despre Hristos?

C. De ce produce împăcarea emoții puternice atât în sufletul celor direct implicați în împăcare, cât și în sufletul celor care asistă la împăcarea lor?

III. Practic: Atitudinile față de ceilalți

A. În ce domeniu ai nevoie de cea mai mare schimbare ca să poți da mărturie despre Dumnezeu înaintea lumii?

B. Există vreo persoană în viața ta cu care trebuie să te împaci?

Rezumat: Modul cum trăim și interacționăm cu ceilalți demonstrează că suntem uniți în mod real și oferă dovada clară despre caracterul lui Dumnezeu și despre puterea Sa de a ne transforma.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Efeseni 2:13-16

Ideea de bază: Când trăim ca niște creștini adevărați, conform cerințelor arătate în Cuvântul Domnului, dăm o mărturie puternică despre dragostea și puterea lui Dumnezeu.

Discuție introductivă. Julie a fost adoptată de la o vârstă foarte mică de o familie care a iubit-o și a avut grijă de ea. Anii au trecut și acum, ca adult, este o bună creștină. Și-a iubit foarte mult familia adoptivă, dar, crescând, a simțit o nevoie tot mai mare de a-și cunoaște mama naturală și rudele de sânge. A făcut demersurile necesare și s-a bucurat foarte mult când a reușit să ia legătura cu ea. Pentru început, i-a trimis fotografii și acte care dovedeau că era fata ei. Însă nici fotografiile și niciun document nu au mai contat în ziua în care s-a întâlnit efectiv cu mama și cu rudele ei. Toți și-au dat seama pe loc că era de-a lor. Frații au fost uimiți de asemănarea ei cu mama lor atât la înfățișare, cât și la gesturi și la gusturi. Asemănarea a fost cea mai convingătoare dovadă că era din familie.

La fel, scriitorii Noului Testament sugerează că unitatea și dragostea creștinilor constituie cea mai convingătoare dovadă despre relația lor cu Hristos. Modul cum arătăm și ne purtăm este semnul indubitabil al „înrudirii” noastre cu El, cea mai importantă dovadă pe care o putem aduce.

De discutat: Ce tinzi să crezi mai repede – faptele sau documentele? De ce? Ce impresie ți-ai făcut despre o persoană pornind de la cuvintele și faptele ei? S-a dovedit corectă impresia?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Comentariu biblic

I. Copii ai lui Dumnezeu

(Revezi împreună cu grupa Efeseni 2:13-16.)

Unitatea bisericii se datorează morții și învierii lui Hristos, care a făcut din noi făpturi noi, ne-a împăcat cu Dumnezeu și ne-a „dat dreptul” să ne numim „copii ai lui Dumnezeu”. De aceea, unitatea nu este un țel imposibil de atins. Doar atunci când trăim conform Cuvântului lui Dumnezeu, dăm mărturie despre puterea extraordinară a Evangheliei și a lui Dumnezeu.

II. Împăcați cu Dumnezeu

(Revezi împreună cu grupa 2 Corinteni 5:17-21.)

În Biblie, împăcarea se referă la restabilirea relației dintre două persoane. În ce privește relația oamenilor cu Dumnezeu, deși oamenii au fost cei care s-au înstrăinat de El, Isus a realizat reconcilierea, tratând cauza dușmăniei lor. El a suferit în locul nostru pedeapsa pentru păcat impusă de Lege. Dumnezeu este așadar Inițiatorul împăcării. Deoarece El a împăcat lumea cu Sine prin Hristos și le dă oamenilor o viață nouă, Pavel îi îndeamnă pe corinteni să trăiască în lumina acestei realități. Și să facă acest lucru prin continuarea „slujbei împăcării” în situațiile concrete din viața lor cotidiană. Dacă nu se vede acest lucru, lui Pavel nu-i rămâne decât să se întrebe dacă ei s-au împăcat cu Dumnezeu cu adevărat. De aceea îi roagă fierbinte: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5:20).

De discutat: Care este diferența dintre împăcare și îndreptățire? Ce lucruri din viața corintenilor îl determină pe Pavel să aibă dubii că ei s-au împăcat cu Dumnezeu și îi sunt devotați? Ce înseamnă practic „slujba împăcării”?

III. Trăirea valorilor Împărăției

(Revezi împreună cu grupa Efeseni 4:25–5:2 și Romani 14:1-6.)

Viața de cetățean al Împărăției lui Dumnezeu mai implică și altceva pe lângă împăcare. Implică un mod de viață nou, radical diferit de modul de viață al celor din jur, bazat pe alte valori. Implică trecerea la alt Domn și schimbarea stilului de viață. Creștinii sunt chemați să adopte un stil de viață caracterizat de dragoste, har și milă. Pavel explică faptul că trebuie să lăsăm în urmă vechea viață ca să putem fi cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu, „după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și o sfințenie pe care le dă adevărul” (Efeseni 4:24). Viața aceasta nouă trebuie să fie însoțită de o înnoire a gândirii, în care atitudinile și prioritățile să se schimbe.

„Biserica este chemată să fie o reprezentare a acestui alt tip de relație între oameni... Un loc în care să opereze prioritățile inversate din Fericiți. Un loc în care slujirea să conteze mai mult decât statutul, în care smerenia să prevaleze asupra aroganței, în care să fie manifestată dragostea, nu pofta carnală și în care colaborarea să substituie com-

petiția.” – Lowell C. Cooper, „Doing Justice, Loving Mercy in the End Time”, în *Do Justice: Our Call to Faithful Living*, ed. N. Brown și J. Darby, 2014, p. 86. Viața omului convertit atrage atenția asupra Evangheliei. Armonia și unirea care apar atunci când slujirea ia locul exploatării altora în scopuri personale și atunci când smerenia ia locul laudei cu realizările proprii și cu statutul personal sunt atât de ieșite din comun în societatea contemporană, încât nu pot fi puse decât pe seama puterii lui Dumnezeu de a transforma.

De discutat: De ce este important ca adoptarea noastră în familia lui Dumnezeu să fie însoțită de o înnoire a gândirii? Cât de bine reușește biserica ta locală să reprezinte adevăratele valori ale Împărăției lui Dumnezeu?

3. APLICAȚIA

Întrebări

1. Ce înțelegeți prin „slujba împăcării”?
2. Multe studii arată că diferențele dintre conduita membrilor bisericii și conduita membrilor societății sunt foarte mici. De ce crezi că sunt atât de mici? Ce concluzie putem trage de aici?
3. În ce fel se vede că te-ai împăcat cu Dumnezeu? Cărei persoane te îndeamnă Dumnezeu să-i arăți săptămâna următoare cum se trăiește în Împărăția lui Dumnezeu? Ce le transmiți în prezent altora prin cuvintele și faptele tale?
4. Care dintre calitățile creștine discutate în studiul acesta ți se pare cel mai dificil de pus în practică? Cum te poate ajuta în acest sens gândul că dragostea lui Hristos ne constrânge să avem alte atitudini și motivații?

4. ACTIVITATE

Sugestiile de mai jos le oferă participanților ocazia de a se ocupa de acel domeniu din viața personală în care nu au reușit să dea o mărturie potrivită despre identitatea lor creștină.

SUGESTII

1. Identifică în lista lui Pavel din Efeseni 4 o trăsătură a vechii vieți care tinde să reapară în viața ta (minciuna, furtul, cuvintele stricate, mânia, clevetirea etc.). Apoi identifică o calitate enumerată tot de Pavel cu care ar trebui s-o înlocuiești. Găsește texte biblice care vor-

besc despre această calitate și notează-le așa ca să le ai la îndemână pe parcursul zilei. Reflectă asupra lor de mai multe ori în fiecare zi, timp de o săptămână. La finalul săptămânii, notează ce ți-a spus Dumnezeu despre slăbiciunea ta și despre ce ai de făcut mai departe.

2. Dă exemple concrete de cuvinte bune, pentru zidire, care dau har celor care le aud. Pentru început, te poți inspira din texte precum 1 Tesaloniceni 5:11; Evrei 3:13 și 2 Corinteni 13:11. Alege un exemplu și gândește-te cum ai putea să îl folosești săptămâna următoare în familie, la serviciu și în cercul mai larg de prieteni.

3. Planificați două activități cu grupa prin care să le slujiți celor din biserica locală sau din zona în care vă aflați și să le arătați că vă pasă de ei.